

Oud-baptisten volgen het oude voetspoor

Bekering, geloof, doop en de oplegging der handen, dat zijn de vier stadia die er in het leven van een gelovige zijn te onderscheiden. Dat zegt ds. H. van Osenbruggen, de voorganger van de oud-baptisten-gemeente in Den Haag. Dat laatste, de handoplegging, is typerend voor deze gemeente. Daarmee onderscheidt zij zich ook van de overige baptisten met wie zij de doop door onderdompeling gemeenschappelijk heeft.

De oud-baptisten treft men vooral aan in Engeland en in Amerika. Zij zijn verenigd in een internationale unie, die in Nederland slechts één gemeente kent, n.l. in Den Haag. Die Haagse gemeente telt ongeveer 50 leden. De

ds. H. van Osenbruggen

gemeente te zijn om de handoplegging te vragen. Ds. Van Osenbruggen past haar toe bij iedereen die hem roept.

Een andere gave van de heilige geest is de profetie. Ze komt niet zo vaak voor, maar ze wordt in de gemeente toch wel gevonden. Ds. Van Osenbruggen vertelt dat hij het een keer

Kerk en Woord

ontvangen, zet ds. Van Osenbruggen uiteen. Het gaat daarbij niet om het ontvangen van de Heilige Geest zelf, maar van Zijn gaven. Die handoplegging is schriftuurlijk, men vindt die in de bijbel, verklaart ds. Van Osenbruggen, die ons een boekje geeft met de titel „Wie zijn de ware navolgers der gemeenten gesticht door de Apostelen?”

Het is geschreven door rev. Thomas H. Squire D.D., president van de internationale unie. Daarin worden veel teksten genoemd, waarin sprake is van de oplegging der handen. In het Oude Testament kan men er al van lezen. Jakob legt zijn handen op de hoofden van zijn kleinzoons Efraïm en Manasse, als hij hen zegent. Het Nieuwe Testament geeft er ook tal van voorbeelden van. In Samaria legden Petrus en Johannes de handen op. Toen Ananias Paulus opzocht na diens bekering, legde hij hem ook de handen op. Paulus doet het zelf ook, als hij in Epheze komt. Na Zijn opstanding noemt Christus als een van de tekenen die de gelovigen zullen volgen: op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden.

Ds. Van Osenbruggen is ervan overtuigd dat ook nu nog zieken door handoplegging kunnen genezen. Meermalen heb ik dat meegemaakt, vertelt hij. Maar hij voegt er wel nadrukkelijk aan toe dat het ook mogelijk is dat een zieke na handoplegging niet beter wordt. Dat behoeft er echter in het geheel niet op te wijzen dat de zieke niet het vereiste geloof zou bezitten. Het kan zijn dat God een andere bedoeling heeft. In principe kan iedereen de handoplegging in praktijk brengen. Wie gelooft dat zijn zonden gewassen zijn in het bloed van Christus, aldus ds. Van Osenbruggen, mag ook de handen opleggen. Men behoeft geen lid van de oud-baptiste

in zijn gemeente kwam, die zich onmogelijk in het Nederlands verstaanbaar kon maken. Toen was er oudbroeder der gemeente die plotseling met deze vreemdeling in zijn taal kon praten. Ik geloof dus dat iemand zich in een vreemde taal kan uitdrukken. Het moet echter wel een bestaande taal zijn, een taal waarvan men zich ergens ter wereld bedient.

Als baptisten zijn de oud-baptisten voorstanders van de doop door onderdompeling. Paulus noemt de doop een begrafenissen. Bij een begrafenissen wordt iemand geheel en al bedekt door zand. Daarom zal er, meent ds. Van Osenbruggen, ook bij de doop een ogenblik niets te zien mogen zijn van degene die gedoopt wordt. Dat is alleen mogelijk door onderdompeling. Wie gedoopt is door besprenging en zich aan wil sluiten bij de oud-baptiste gemeente zal zich dus opnieuw moeten laten dopen.

De oud-baptiste gemeente kan uiteraard niet samen gaan met kerken die de kinderdoop erkennen. Dat wil niet zeggen dat zij niet voor oecumene zou voelen. Er is een eenheid tussen de kerken, zegt ds. Van Osenbruggen. Wij zouden bijvoorbeeld best kunnen evangeliseren met kerken die de doop door onderdompeling niet aanvaarden. Maar tot een kerkelijk samengaan zou het niet kunnen komen.

We bladeren nog eens in het boekje van rev. Squire. De oud baptisten, lezen we daarin, vinden hun oorsprong in de gemeente van de Pinksterdag. Onze pleitgrond dat we in navolging leven van de gemeenten zoals deze door de apostelen gesticht zijn, schrijft reverent Squire, is uitsluitend gebaseerd op het feit dat we blijven in dezelfde waarheid en in hetzelfde voetspoor waarin Christus, Zijn apostelen en de eerste christengemeenten gewandeld hebben nl. het geloof dat eenmaal de heilige overgeleverd is.